

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Non est tam certum ad salutem servare sibi aliquid quod dones
pauperibus, quàm talem esse pauperem qui nec sibi nec aliis quidquam
server.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

RATIO EST, Quia futurum est in aeterna vita, ut pauper bene usus paupertate regnum caelorum possideat: Dives vero male usus divitiis, miserè pereat.

Sed si hoc fieret in praesenti vita: Si certò sciretur pauperem aliquem brevi futurum Regem, aut principem, aut aliqua simili dignitate donandum in multos annos; contraque de divite aliquo diceretur sic illum brevi devolvendum in extremam miseriam: Nemo dubitaret asserere pauperem illum, dum adhuc etiam pauper esset & alter dives, esse tam en altero divite ditio- rem ac beatio- rem; quia comparati simul, ratione temporis brevioris & longioris, sic censerentur miseri vel beati.

Sit Mardocheus hodie pauper, Aman autem dives; cras verò Mardocheus dives, & constanter dives; Aman autè pauper, & moriturus pauper; Quis hanc vicem certò sciens, non censeat Mardocheum, quo etiam die pauper est, ditio- rem Amano divite? Quis pauperis Mardochei, fortem non potius mallet quam Amani, quantumvis divitis?

Ergo si quod futurum est in aeterna vita, fieret in praesenti, nemo dubitaret pauperem esse divite ditio- rem; nemo non mallet esse pauper quam Dives: Quia hoc ipsum est quod revera fit in futuro; Quicquid hoc praesenti vitae spatio peragitur si cum aeternitate comparatur, tam breve est, ut verius de toto vitae decursu quantumvis longo, dici possit, hodie pauper, cras dives, quam si uno praesenti die tantum esset pauper; Quia, ut ait S. Petrus, *Vous dies apud Dominum sicut mille anni & mille anni sicut unus dies;*

Quid est igitur cur non ita omnes volunt esse pauperes? aut cur non ita Pauperes modo censeantur esse Divites ditio- res: cum ex fide confiteatur quod quidquid futurum est in aeterna vita sit longè certius, longè beatius, longè diuturnius, quam quodvis huius vitae bonum? Certè hoc unum responderi potest, quod nulla fides est divitum Christi, nulla spes futurorum, solis praesentibus immoramur, solis visibilibus adhaeremus. *Everterunt sensum suum & declina- verunt oculos suos ut non viderent calum, neque recordarentur iudiciorum iustorum.*

Nec dicas, extremæ paupertatis malum tale esse, ut satis longam & tolerandam vitam efficiat. Nam praeterquam quod rara est tam extrema paupertas, nullus est etiam tam extremè pauper, qui se futura spe non recrearet, si certò sciret se futurum ditissimum, si tantisper pate-

retur. Adde quòd, Quò quis est pauperior, eò & ditior. Hæc est decima Veritas quæ declaratur in 3. p. ubi de votis in fine.

Et quia multi praetextu melioris boni, divitiis sibi putant servandas, contra opponitur.

UNDECIMA VERITAS.

Non est tam certum ad salutem servare sibi aliquid quod dones pauperibus, quam talem esse pauperem qui nec sibi nec alijs quidquam servet.

RATIO EST, Quia non est illud tam certum ad salutem, quod non est tam certò redactum ad opus; Neque enim aliter prodest saluti, nisi cum in opus venit quantum est in potestate operantis, *Operamini opus vestrum ante tempus, & dabit vobis mercedem vestram in tempore suo.*

Eccl. 51.

Sed servare sibi aliquid quod dones pauperibus, non est tam certò redactum ad opus, quam talem esse pauperem qui nec sibi nec alijs servet; Cum enim hoc semel factum est, relinquendo omnia, quid restat faciendum? At quisquis sibi servat aliquid quod donet pauperibus, non ita certò dat quod servandum; fit enim sæpe ut hoc pio praetextu habendi semper aliquid quod det pauperibus, multa sibi servet que nunquam det cum dare possit. Ubi advertit, non illud tantummodo latere mali quod nunquam datur quæ danda servabantur; sed quod ex cupiditate & peccato servantur, quæ finguntur servari ex charitate.

Sic præclare Theonas apud Cassianam primò loquens de decimis pe solvendis, tum de distribuendis elemosinis: *Necesse est, inquit, eum dū tardas aut negligit, aut in qualitate earum, aut in quantitate, aut in quotidiana distributione peccare. Qui enim jubetur ea quæ sua sunt infatigabiliter indigentibus ministrare, quamlibet ea summa fide ac devotione dispenset, tamen difficile est ut non laqueos peccatorum frequenter incurrat. In illos verò qui consilium Domini nõ spreverunt, sed omnem substantiam suam pauperibus prærogantes, sumpta sua cruce largitorem caelestis gratia subsequuntur, peccatum non potest dominari. Et paulò post: Is qui substantiam retinens mundicialem, aut decimas fructuum suorum atque primitias, aut partem pecuniarum constructus legis antiqua sanctione distribuit, licet peccatorum suorum ignem, maxime hoc elemosyna rore extinguat, impossibile tamen, est quantumvis opes suæ magnanimitate dispenses, ut se ad plenum*

Coll. 24. c. 31.

etnas

2. Pet. 3.

Dan. 13.

eruat à dominatione peccati, nisi forte per gratiam Salvatoris, cum re etiam ipsum affectum deposueris possidendi.

Unde evidenter patet proposita Veritas, quã sic confirmat S. Augustinus; Benefaciebant: inquit, qui de sua substantia Christo & discipulis eius necessaria ministrabant, sed melius qui omnem substantiam dimiserunt, ut expeditiores eundem Dominum sequerentur. Itemque rursus alibi, vel quisquis est author libri de Ecclesiasticis dogmatibus; Bonum est facultates cum dispensatione pauperibus erogare: melius pro intentione sequendi Dominum semel donare, & absolutum à sollicitudine cum Christo agere.

Sanctus autem Hieronymus contrarium huic Veritati dogma tamquam hæreticum vehementer exagitat in libro contra Vigilantium: Quod inquit, asseris eos melius facere qui utuntur rebus suis, & paulatim fructus possessionum suarum pauperibus dividunt, quam eos qui possessionibus venundatis semel omnia largiuntur; non à me, sed à Domino respondebitur: Si vis perfectus esse, vende, vende omnia que habes, & da pauperibus. Iste quem tu laudas, secundus & tertius gradus est, qua & nos recipimus, dummodo sciamus prima secundis & tertiis preferenda.

Itemque in Epistolis ad Julianum, Pammachium, Lucinium & alios qui de suis multa largiebantur, ut se tamen totos donet, adhortatur, his & similibus Verbis quæ sæpe repetit: Et tu quidem, Julianum alloquitur, bene facis, quod sanctorum diceris usibus ministrare, fovere Monachos, Ecclesiis offerre plurima, Sed hæc rudimenta sunt militiae tuæ. Contemnis aurum, contempserunt & multi Philosophi, à quibus unus ut ceteros sileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus: Abite, dicens, in profundum, mala cogitationes, ego vos mergam, ne ipse mergar à vobis. Philosophus gloria avidus & popularis aura vile mancipium, totam semel sarcinam deposuit, & tu te putas in virtutum culmine constitutum, si partem ex toto asseras? Te ipsum vult Dominus hostiã virtutem, placentem Deo, te inquam non tua. Quod si te ipsum Domino dederis, & Apostolica virtute perfectus sequi caperis Salvatore, tunc intelliges ubi fueris, & in exercitu Christi quã extremum tenueris locum. Nolo tantum ea offeras Domino qua potest fur raperi, hostis invadere, proscriptio tollere, qua accedere possunt & recedere & instar undarum ac fluctuum à succedentibus sibi Dominis occupantur, at que ut uno sermone cuncta comprehendam, qua visis nolis, in morte de-

missurus es. illud offer quod tibi nullus hostis potest auferre, nullus eripere tyrannus, quod tecum pergat ad inferos, imo ad regna caelorum, & ad Paradysi delicias. Extruis monasteria, & multum à se sanctorum numerus sustentatur: Sed melius faceres, si & Ipse sanctus inter sanctos viveres.

Denique in vita sancti Hilarionis Abbatis refert hunc sanctum offerentibus sibi ad suos vel ad pauperum usus dona quæ videbantur non contemnenda, sic respondisse: Multis nomen pauperum occasio avaritia est: misericordia vero avaritiam non habet, nemo melius rogat quam qui sibi nihil reservat. Quasi diceret, quod advertit S. Gregorius in moralibus; Fraudulenta est illa misericordia que seipsum destruit, reservando quod dandum esset: artificium est Demonis, qui cum à bono non potest aliquem avocare, pretendit majus bonum quod ipsum advocet & quo non ducat. Agnosce recedat & alijs exhibe quam declinet.

At ne quis etiam nomine divitis aut divitiarum fallatur:

DUODECIMA VERITAS.

Vix se ullus talem putat Divitem qualis in Evangelio improbat; Et vix tamen ullus est qui non sit talis.

RATIO quoad priorem partem manifesta est; Cum enim vix sit ullus ex ipsis Christianis qui propter illa quæ dicuntur in Evangelio contra Divites moveatur, & sibi prospiciat; certe non aliunde est quam quod vix ullus sit qui se talem putet Divitem qualis proferitur & condemnatur: Quis enim Christianus non credat Scripturis? Quis potest credat se in Scripturis condemnatum & nolit sibi prospicere? Quid est ergo quod sibi dives non prospicit, nisi quia se divitem nemo putat? Tanta est divitiarum cupiditas, ut quantæcumque sint divitiæ jam comparatæ, plures semper ac plures expectentur; & in illo appetitu, non tanti faciant quæcumque possident, quam quæ non habent, sicque se pauperes potius dicant quam divites. Est quasi pauper cum in multis divitiis sit, inquit Sapiens.

Ratio verò postremæ partis quæ est præcipua, sic ex præcedenti deducitur: Vix ullus est recipia dives, qui non sit talis affectu, vel avidius amando quæ possidet, vel cupidius desiderando quæ non habet; Hoc est enim quod ait Sapiens: Beatus dives qui inventus est sine macula, in ijs scilicet quæ possidet, & qui post aurum non abiit, non desiderando plura quam possideat: Nec speravit in pecunia & thesauro; Non inde